

hvoraf det fremgik, at det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller selvfølgelig var paa Vildspor i stor Udstrækning — efter Glückstadts Mening —, tog en kendt tidligere konservativ Landstingsmand, Hr. Admiral Richelieu — han var vist i øvrigt den Bestyrelses Formand —, Ordet og sagde, at man kunde være ganske rolig, for han havde allerede opdaget den Tale og været paa Færde. Han havde, sagde han, talt med konservative Ledere paa Rigsdagen og havde forlangt en Desavouering af det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller; endnu var man ikke til Ende med Afgørelsen af denne Sag, Partiet overvejede den nu, og det paatænkte som en mulig Udgang at lade Partiformanden udtale, at Talen stod for Hr. Lemvigh-Müllers egen Regning.

Saa diskuterede man videre, hvad man fra Bankens Side skulde gøre. Man diskuterede om, hvorvidt man skulde meddele Offentligheden Oplysninger om de sande Forhold — altsaa det, som Bankledelsen ansaa for de sande Forhold, i Modsætning til, hvad det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller havde paaduttet dem —, eller om man i Stedet for at gaa til Offentligheden skulde indskrænke sig til at gaa til Ministeriet og give visse Oplysninger. Nej, sagde igen den konservative Admiral Richelieu, man tvivler paa, at det vil være rigtigt at give Handelsministeren Oplysning — jeg ved ikke, hvorfor man tvivlede paa, at det vilde være rigtigt; man stolede aabenbart ikke saa meget paa Handelsministeren, at man turde give ham Oplysninger, man var ikke sikker paa, han kunde aflevere dem rigtigt. Nej, sagde Hr. Richelieu, det er vist bedre, han udtaler sig mere i Almindelighed; men heldigere vilde det maaske være, hvis man fik Finansministeren til at tale, for det er paa hans Opfordring, at den administrerende Direktør Glückstadt gentagne Gange har foretaget Rejser til Landets Gavn, heldigst var det, om Finansministeren vilde tage Ordet — og saa enedes man altsaa om at lade det have sit Forblivende derved.

Det giver jo et godt Indtryk af, hvad Højfinansenen mener at kunne tillade sig. Jeg skal ganske se bort fra, hvilket Held de nu har haft i deres Bestræbelser. Overfor det konservative Parti er der jo ingen Tvivl om, at de havde Held i deres Bestræbelser. Angrebene fra den Side kom jo først, da alting var klart for alle. At man har haft Held i sine Bestræbelser for at lukke Munden paa dem, der havde Lyst til at sige noget, er der vel ingen Tvivl om. Om de har opnaaet, hvad de vilde,

med Finansministeren, det husker jeg ikke, og det er for saa vidt ogsaa mindre væsentligt. Hvad der har Interesse for mig, er blot at paapege den Fare, som det er, naar den af det offentlige ukontrollerede Højfinans sidder indenfor sine egne Vægge og drøfter, hvorledes de skal lukke Munden paa Rigsdagen. Var det ikke i høj Grad formaalstjenligt, om det offentlige direkte havde sine Folk siddende i disse Bestyrelser og derved kunde afværge den Slags Anslag, som dette jo i det mindste indeholder Vidnesbyrd om? At der i denne Bestyrelse sad Folk, som altsaa var villige til at trække i Traadene og bidrage til at lukke Munden paa Rigsdagens Medlemmer, og som mente at have den nødvendige Magt dertil, det viser jo Referatet; det viser i det hele, af hvilken utiltalende Karakter den Bankledelse har været.

Men, som jeg sagde før, Regeringen er jo ikke uberørt af denne Beretning. Regeringen har visse Mærker af denne Undersøgelse. I Beretningen omtales Dollarslaanene, som Regeringen har optaget, og som allerede tidligere har været omtalt her i Salen, har været omtalt paa et Tidspunkt, da Kommissionsberetningen endnu ikke forelaa, og hvor man altsaa ikke kendte Undersøgelsesresultatet, paa et Tidspunkt, da altsaa kun Finansministeren selv kunde vide, hvorledes alt var forløbet med Hensyn dertil. Nu foreligger Beretningen, og den giver ogsaa visse interessante Oplysninger paa det Punkt. Man vil erindre, at det, det drejer sig om, er, at der i 1920—21 er optaget 2 Statslaan, og at der er paastaet her under tidligere Forhandlinger, at der var Mulighed for helt eller delvis at skaffe disse Statslaan fra Indlandet. Der er endvidere paastaet, at Finansministeren var under Indflydelse af Direktør Glückstadt, og at han paa hans Initiativ afviste de danske Tilbud og optog de kostbare Laan i Amerika, Laan, som var af Livsinteresse for Landmandsbanken, som maatte have disse Penge hjem fra Udlandet for at kunne fortsætte sin Virksomhed, og som jo heller ikke var uinteressert i det Udbytte, den Fortjeneste, som Banken derved kunde skaffe sig.

Paa det, der tidligere er ført frem om denne Sag, har den højterede Finansminister her i Vinter givet et Svar, som findes i Rigsdagstidende Sp. 521. Ved denne Besvarelse erklærede Finansministeren, at den paastaede Mulighed for at tilvejebringe den paagældende Sum her i Indlandet efter hans Skøn ikke var til Stede. Og dette Skøn, siger han, fik jeg bekræftet af Nationalbanken og alle de øvrige finanskyndige, som